

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

34C 115/2000 – 441

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Martinem Valehrachem v právní věci žalobce: **JPM INTERNATIONAL LIMITED, a.s.**, se sídlem Spojené království Velké Británie a Severního Irska, 266-270 Gunnersbury Avenue Chiswick, Londýn, W 4 5QB, zastoupená advokátem: JUDr. Tomáš Sokol, se sídlem Praha 2, Sokolská 60, proti žalované: **LUCKY LINE, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 5, V Hůrkách 2144, IČ: 65410921, o **ochranu autorských práv**,

t a k t o :

I. Žaloba, aby žalovanému bylo zakázáno používat programové vybavení (počítačový program – software) žalobce, jehož jedna kopie je uložena u Elektrotechnického zkušebního ústavu s.p., Pod Lisem 129, 171 02 Praha 8 – Trója, ve výherních hracích přístrojích Bugsy 300 a Lucky 750 a toto programové vybavení (počítačový program – software) instalovat do jakýchkoli výherních hracích přístrojů, **se z a m í t á .**

II. Žaloba, aby žalovaný byl uznán povinným se omluvit žalobci za neoprávněný zásah do jeho autorských práv dopisem doporučeně zasláným do sídla žalobce s tím, aby tento dopis byl podepsán statutárním orgánem žalovaného, byl datován a obsahoval toto znění omluvy:

„Obchodní společnost LUCKY LINE, spol. s r.o. se sídlem v České republice, Praha 5, V Hůrkách 2144, IČ: 65410921, se tímto omlouvá společnosti JPM INTERNATIONAL LIMITED, se sídlem Spojené království Velké Británie a Severního Irsku, 266 – 270 Gunnersbury Avenue, Chiswick, Londýn, W4 5QB, zapsané v obchodním rejstříku podle zákonů Anglie a Walesu pod č. 1071248 za to, že ve svých výrobcích Bugsy 300 a Lucky 750 neoprávněně užívala programové vybavení společnosti JPM INTERNATIONAL LIMITED“, a aby soud stanovil, že žalobce je oprávněn uveřejnit body I. a II. výroku tohoto rozsudku na náklady žalovaného formou inzerátu v Hospodářských novinách a v deníku Mladá fronta Dnes, **se z a m í t á .**

III. Žalobce je povinen zaplatit České republice na účet Městského soudu v Praze na náhradě nákladů řízení částku 117.736,80 Kč.

IV. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce podal žalobu na ochranu autorských práv a před jednáním nekalé soutěže původně ke Krajskému obchodnímu soudu v Praze, část věci, týkajících se autorských práv, byla vyloučena k samostatnému projednání a postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému. Žaloba byla opakovaně měněna, po změnách zůstalo předmětem sporu to, o čem bylo rozhodnuto pod body I. a II. rozsudku. Žalobce dovozoval, že je subjektem, kterému svědčí autorská práva k programovému vybavení, které žalobce užívá ve svých výherních hracích přístrojích PHOENIX 750 a DAYTONA 300, když toto programové vybavení zneužívá žalovaný v jeho výrobcích výherních hracích přístrojích BUGSY 300 a LUCKY 750. Teprve několika letech po zahájení sporu, poté, kdy byl zamítnut nárok na nařízení předběžného opatření a potvrzeno rozhodnutí odvolacím soudem, začal žalobce dokazovat a tvrdit, že je aktivně legitimovaným subjektem, s tvrzením, že počítačový program, který je předmětem tohoto sporu, měl být vytvořen nizozemskou společností JACK VAN – HAM (dále jen JVH), program měli vytvořit jeho zaměstnanci, pracující pro firmu na plný úvazek. V roce 1994 žalobce a firma JVH měla podepsat smlouvu o spolupráci, dle které firma JVH byla distributorem automatů pro Holandsko, a spolupráce se následně rozšiřovala s tím, že firma JVH distribuovala automaty žalobce i pro další oblasti, včetně České republiky.

Žalovaný navrhoval žalobu zamítnout s odůvodněním, že žalobce není aktivně legitimován k podání sporné žaloby, když má zato, že autorem je zaměstnanec, který dílo vytvořil, a to ať již v Nizozemí nebo Velké Británii, navíc žalovaný tvrdil, že sporné programy pro BUGSY a LUCKY byly vytvořeny nově žalovanou.

Soud provedl důkaz výpisem z obchodního rejstříku žalované, znalecký posudkem znalce Ing. Václava Zápotockého z 26. 3. 2001, dopisem Bohuslava D. z 11. 6. 2001,

posudkem znalce Ing. Pavla Toboly CSc., objednávkami z 22. 9. 1999 - 22. 6. 2001, prohlášením překladatele textů Ing. Pavla Skřivánka, znaleckým posudkem Ing. Jiřího Kalivody ze 17. června 2001, prohlášením Adriana Daviese s přílohami, prohlášením Geryho Mosse s přílohami, herním plánem výherních přístrojů PHOENIX 750 a DAYTONA 300 s dokumentací a výkresy, potvrzením firmy COINMAX, s.r.o. s technickými výkresy a fotografiemi a popisem hry s překladem, dopisem Davida P. z 8. 12. 2000, fotografiemi výherních přístrojů PHOENIX s výherními symboly, kombinacemi, technickým popisem a obsluha přístroje v originálech a s překladem, usnesením o zahájení trestního stíhání z 24. 2. 2004, protokolem o výslechu Miroslava B. z 16. 3. 2004, Arso B. z 26. 3. 2004, znaleckým posudkem Ing. Václava Zápotockého z 26. 3. 2001, RNDr. Zdeňka Honse z 9. 4. 2003, znaleckým posudkem Vladimíra Valdeckého, výslech svědka Arso B. realizován nebyl pro důvodné odmítnutí, s ohledem na probíhající trestní stíhání, byl proveden výslech svědka Predraga C., Aleny N., dříve Z.. Znaleckým posudkem č. 01/2008 Ústavu autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního Právnické fakulty Univerzity Karlovy s přílohami, který u soudu obhajoval JUDr. Tomáš Dobřichovský, pokud byly původně navrhovány další důkazy, po provedení znaleckého posudku, vypracovaného Univerzitou Karlovou a výslechu pověřeného pracovníka, nebylo na dříve navržených důkazech trváno.

Výše provedenými důkazy má soud osvědčeno, že žalobce je výrobcem výherních hracích přístrojů PHOENIX 750 a DAYTONA 300, které vyvinula holandská firma JVH, která měla podle holandského autorského práva oprávnění disponovat s vytvořenými díly. Na základě smlouvy z 27. 1. 1994 došlo ke vzniku spoluvlastnictví žalobce a firmy JVH, když ze závěru znaleckého posudku Univerzity Karlovy, Ústavu autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního Právnické fakulty vyplývá, že ani žalobce, ani firma JVH nemá samostatně právo udělovat licenci k užití na území České republiky, naopak firma JVH má distribuční práva pro území České republiky. Z provedených důkazů znaleckých posudků má soud zato, že jednoznačně bylo prokázáno, že žalovaná firma užívala ve svých výherních přístrojích programové vybavení, které je prakticky shodné, případně programy, které užívá žalovaná jsou kopiemi těch, které užívá ve svých přístrojích žalobce. Tvrzení žalované firmy, že programy byly vytvořeny žalovanou, zůstaly osamoceny, z jakýchkoliv důkazů. Další zjištění soud z provedených důkazů soud nečiní, protože nejsou podstatné pro posouzení předmětu sporu.

Dle § 32 odst. 1, 2 a 3 aut. zák. č. 35/1965 Sb. autor, jehož právo bylo porušeno, se může domáhat zejména toho, aby rušení jeho práva bylo zakázáno, následky porušení odstraněny a poskytnuto mu přiměřené zadostiučinění.

Vznikla-li autorovi ohrožením, nebo porušením, jeho práv škoda, má právo na její náhradu podle občanského zákoníku.

U díla, vytvořeného spoluautory, přísluší oprávnění podle odst. 1 a 2 i jednotlivým spoluautorům samostatně.

Dle § 2 odst. 1 citovaného zákona, předmětem autorského práva jsou díla literární, vědecká a umělecká, která jsou výsledkem tvůrčí činnosti autora. Za předmětem ochrany se považují i programy počítačů, které splňují povinné znaky děl podle tohoto zákona; nestanoví-li zákon jinak, jsou chráněny jako díla literární.

Dle § 2 odst. 1 autorského zákona č. 121/2000 Sb. účinného od 1. prosince 2000, předmětem práva autorského dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je

jedinečným svědkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivní vnímatelné podobě, včetně obdoby elektronické, trvale, nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel, nebo význam. Dle odst. 2 citovaného ustanovení za dílo se považuje též počítačový program, je-li původní v tom smyslu, že je autorovým vlastním duševním výtvořem.

Dle § 5 odst. 1 zákona, autorem je fyzická osoba, která dílo vytvořila. Dle § 58 odst. 1 platného autorského zákona, není-li sjednáno jinak, zaměstnavatel vykonává svým jménem a na svůj účet autorova majetková práva k dílu, které autor vytvořil ke splnění svých povinností, vyplývajících z pracovně právního, či služebního vztahu k zaměstnavateli. Zaměstnavatel může právo výkonu podle tohoto odstavce postoupit třetí osobě, pouze se svolením autora, hlavně se tak děje při prodeji podniku, nebo jeho části.

Dle § 40 odst. 1 písm. b) písm. d) a písm. e) autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasaženo, nebo jeho právu hrozí neoprávněný zásah, může se domáhat zejména zákazu ohrožení svého práva, nebo neoprávněného zásahu do svého práva, zákazu neoprávněné výroby, neoprávněného obchodního odbytů, odstranění následků zásahu práva, zejména stažením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny, či napodobení díla, zničením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla a poskytnout omluvu dle odst. 3 autorovi, jehož návrhu bylo vyhověno, může soud přiznat v rozsudku právo uveřejnit rozsudek na náklady účastníka, který ve věci neuspěl, a podle okolností určit i rozsah, formu a způsob uveřejnění.

Dle § 41 platného zákona, udělí-li autor jiné osobě výhradní oprávnění k výkonu práva dílo užit, nebo je-li této osobě toto oprávnění, nebo výkon majetkových práv k dílu svěřen ze zákona, má právo se domáhat nároku dle § 40 odst. 1 písm. a) – d) odst. 3 a 4 pouze osoba, jejíž takto smluvně, nebo zákonem nabyté výhradní oprávnění bylo ohroženo, nebo porušeno; právo autora domáhat se ostatních nároků, jakož i v této souvislosti nároku dle § 40 odst. 2 zůstává nedotčeno.

Soud zhodnotil provedené důkazy, každý zvlášť a všechny ve vzájemné souvislosti s ohledem na výše uvedené hmotně právní ustanovení a závěry znaleckého posudku Právnické fakulty a dospěl k závěru, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že žalovaný ve svých výherních strojích používal programové vybavení, které je prakticky možné označit za kopie softwaru, které ve svých počítačových výherních přístrojích využívá žalobce, bylo též prokázáno, že počítačové programy vznikly ve firmě JVH, že se jedná o program, ke kterému této firmě svědčilo právo, které v českém právním prostředí lze označit za zaměstnanecké dílo, resp. nebyl prokázán opak, nebylo prokázáno, že by toto dílo mělo jiný právní režim, počítačové programy, které jsou předmětem sporu, jsou chráněny dle nizozemského práva a firma JVH, v době uzavření smlouvy se žalobcem z 27. 1. 1994 byla oprávněna s nimi disponovat, včetně práva toto právo na žalobce převést. Z výkladu britského práva však vyplývá, že na základě smlouvy z 27. 1. 1994 došlo ke vzniku spoluvlastnictví sporného softwaru firmou JVH a žalobce a každý spoluvlastník je oprávněn poskytovat souhlas s užitím v daných teritoriích, jako Česká republika, se souhlasem ostatních spoluvlastníků. V daném případě však JVH požívá výlučných práv, ohledně dotčeného softwaru v České republice a lze i dovést její oprávnění udělovat v rámci smluv s českými obchodními společnostmi souhlas s užíváním dotčeného softwaru, taková smlouva však doložená nebyla. Pro žalobce nevyplývá oprávnění, že by mohl bez souhlasu druhého spoluvlastníka společnosti JVH udělovat třetím subjektům souhlas České republiky s využitím dotčeného softwaru, z toho lze i dovést není aktivně legitimován k podání žaloby, která je předmětem tohoto sporu. Žalobce tedy nelze považovat za autora sporného softwaru, ani za

subjekt, který má výhradní oprávnění k výkonu práva dílo užít, tedy nemá ani oprávnění požadovat nároky, které činí předmětem tohoto sporu. Za této situace je nutné konstatovat, že žalobce nemohl ve věci uspět pro nedostatek aktivní legitimace k podání takovéto žaloby.

Vzhledem k tomu, že žalobce ve věci neuspěl, uznal soud žalobce zaplatit České republice, na účet Městského soudu v Praze, částku 117.735,80 Kč, které jsou pravomocně přiznány Právnické fakultě jako odměna za vypracovaný znalecký posudek a hotové náklady, které v souvislosti s vypracováním znaleckého posudku vznikly a které byly doloženy, soud tuto povinnost stanovil bez lhůty, protože žalobce složil, resp. za žalobce bylo složeno 150.000,- Kč jako záloha na náklady, které po právní moci výroku III. budou převedeny do státních peněz a zbytek bude vrácen složiteli. Výrok o náhradě nákladů státu je v souladu s ust. § 148 odst. 1 o.s.ř., dle kterého stát má podle výsledku řízení právo proti účastníkům na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.,

V posuzovaném případě by žalovaný měl v zásadě právo na náhradu nákladů, které byly spojeny s účelným hájením práva, protože žalovaný ve věci plně uspěl dle § 142 odst. 1 o.s.ř., soud však shledal důvody pro nepřiznání těchto nákladů v souladu s ust. § 150 o.s.ř., dle kterého, jsou-li tu důvody vhodné zvláštního zřetele, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení, zcela, nebo zčásti, přiznat. Soud shledává důvody vhodného zvláštního zřetele ve skutečnosti, že bylo v rámci řízení prokázáno, že žalobce skutečně porušoval autorská práva, byť žalobce nebyl aktivně legitimován k podání takovéto žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů od doručení písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného, ve trojím vyhotovení.

V Praze dne 3. června 2008

JUDr. Martin **V a l e h r a c h**
Soudce

K: doruč rozs. + protokol o jednání z 20.5.2008 a 6.3.2008 vz. II:

- JUDr. Tomáš Sokol – advokát, Sokolská 60, 120 00 Praha 2
- LUCKY LINE, spol. s r.o. – V Hůrkách 2144, 150 00 Praha 5
- poukaz účtárně + výpis z protokolu o jednání z č.l. 432p.v. s doložkou právní moci

Lhůta:30 dní

